

PANUN pakinoita

Raati mies ratissa

Oltiin Aulangolla, hienoimasti, sillä siellähän on tasavallassa tapana pitää pöntevia kokouksia. Nyt oli Pohjola-Norden kutsunut paikallisyhdistystensä edustajat ympäri maan pitämään jokakeväistä vuosikokousta ja kutsua oli melko runsaslukuisesti noudatettukin. Tämä oli kuulemma, kuten puhemies Fagerholm mainitsi, ensimmäinen kerta, jolloin tämän yhdistyksen parlamentti kokoontui ulkopuolella pääkaupungin, Sinänsä se varmasti merkitsee sitäkin, että myös maaseutuasteojen työ on näinä vuosina saatu entistä virkeämmin käyntiin ja tällä huomauttaavuudenosoituksella tahdottiin se myös tunnustaa.

Aulanko on totisesti ihanteellinen kokouspaikka ja sellainen hotelli, että sitä totisesti kehtaa ulkomaalaisillekin näyttää. Oululainen sinne pikajunalla tupsahtaessaan huomasi yhtäkkiä siirtyneensä varhaiskeväästä varhaiskesään, sillä lehti oli puussa ja ruoho maassa ja riemukseen kylmästä keväästä tarpeekseen saanut pohjalainen veti keuhkoihinsa kesäntuoksuista ilmaa. Hotellin sijainti Aulangon kuulun luonnonpuiston juurella ja vesireitin varrella on mitä ihanteellisinta ja sen lasiseinististä saleista sopii esteettisesti nauttia Suomen luonnon kauneudesta. Voi, kuinka hyvää teikkään vihreän maiseman näkeminen taas pitkästä aikaa.

Pohjola-Norden pyrkii työsään yhä enemmän ja enemmän mahdollisimman lähelle niinsanoitua suurta yleisöä, mutta ilokseen se on jatkuvasti saanut nähdä johtoelimissään monia tämänhetken kulttuurielämämme johtavia persoonia. Keskushallituksen puheenjohtajana toimi edellisen toimintavuoden K. A. Fagerholm, jonka pohjoismainen harrastus on jo ehtinyt muuttua melkeinpä kulttuuripoliittiseksi kaskuksi. Tukholmasta hän kuului nytkin kotitasavaltaan lennähtäneen ihan viime hetkilä ja Helsingistä sitten autolla kiiruhtanut Aulangolle. Avauspuheessaan hän mm. totesi, että pohjoismaita edelleen kaikkienkin poliittisen aseman erilaisuudesta huolimatta monet siteet yhdistävät, Tuntuu myös siltä, että tällä hetkellä yhdistyksen toiminta on jatkuvasti vilkastunut, samoin kuin sen taloudellinen asema vakaantumassa, mistä puhemies-puheenjohtaja lausui erikoisen tunnustuksensa Pohjola-Nordenin kunnia-arvoisalle pääsihteerille, senaattori Leo Ehrnroothille.

Kokouksessa vallitsi alusta alkaen hauska ja parlamentaarinen tunnelma, ei mikään jäykkä suomalainen kokoustunnelma. Turusta oli mukana hyvin reipas naisedustaja, joka kerrankin puheenvuoroaan aloittaessaan aluksi huomautti, että hän kyllä hyvin ymmärtää, kuinka uskalliasta on ryhtyä väittelemään eduskunnan puhemiehen kanssa, mutta... Ajatukset siis tuotiin reilusti julki, mutta ei siinä mitään ikäviä skismoja toki ollutkaan. Fagerholm puolestaan kerran, kun jostain määrärahan puoltamisesta eduskunnassa oli kysymys ja hänen nimensä mainittiin, heitti väliin, ettei hänellä ole eduskunnassa äänivaltaa.

Paikallisosastojen edustajien neuvottelukokouksessa hieman myöhemmin tunnelma kahvia juotaessa oli vielä rattaosampi ja pistettiinpä välillä lauluksikin. Aloitteen teki raati mies Yrjö Similä, jota jo nimikin sellaiseen velvoittaa. Hän ehdotti laulettavaksi Hämäläisten laulun ja savolainen edustaja puolestaan ehdotti, lojalisuuttaan osoittaakseen, että lauletaan se seisaalta. Eihän se nyt tottapuhuen niin häävisti mennyt, mutta paremmin meni sensijaan Similän johdolla Ma oksalla ylimmällä.

Tärkein asia, mikä täällä oli käsiteltävänä, oli se Pohjolan Päivä, josta lehdissäkin jo on näkynyt uutisia ja mainintoja. Vaikka se onkin vasta syksyllä on siitä syytä näin jo keväällä muistutella, mutta palataanhan asiaan tarkemmin myöhemmissä vaiheissa Kesällähän monilakin meistä on mahdollisuuksia henkilökohtaiseen pohjoismaiseen yhteistyöhön, toivotaan nyt ainakin niin. Oulun Pohjola-Nordenin toiminta on sekun virinnyt viime vuotta vilkkaammaksi ja mm. on saatu solmittua hyvät kirjeelliset suhteet pieneen Altan kalastajakaupunkiin kaukana Jäämeren rannalla, Altavuonon rannoille. Sieltä on jo kesäkuun loppuvälissä odotettavissa parikymmenhenkisen ylioppilaskokelasjoukon vierailu Ouluun ja Pohjois-Pohjanmaalle ja mahdollonta ei ole, että paikallisyhdistys järjestää loppukeväästä halukkaille jäsenilleen (ja jäseneksi pääsee hyvin pienestä summasta) bussimatkan sinne Altaan, varmasti kiintoisa retki Käsivarren kautta kylmän meren rannalle.

Mutta se »raati mies ratissa». Sattui niin mukavasti, että kun nimimerkin matka piti pääkaupunkiin, hän sai ottaa paikkansa raati mies Yrjö Similän hienossa kuuden hengen vaaleassa Fordissa kuljettajan vieressä ja kuljettaja ei ollut sen vähäisempi kuin Suomen Automobilklubin varapuheenjohtaja ja liikenneturvallisuuskomitean herra puheenjohtaja ystävämme raati mies. Joten passasi istua. Ja passasi muutenkin, seuran puolesta. Kun minut esiteltiin oululaiseksi ja esittelijänä toimi Oulun Siljan puheenjohtaja, sanoi takais-tuimelle istahtanut kauppaneuvoksetar Aili Lindfors, että hän on syrtynyt Oulussa ja asunut siinä mukavassa huvilassa siellä Hevossaareissa (tiedättehän, nuoremmatkin, jossa sitten oli Ynnin kesäkoti ja jossa nyt on vain tukkeja). Siinä tuli kai jo kiire rva Lin matkatoverille, senaattori Ehrnroothille, hengessä nimittäin, koska hän melkein samaan läsi »ja minä olen käynyt Oulussa». Eikä siinä kai muu niin oululaissuurassa olisi auttanutkaan! Siitä tuli hauska ja virkistävä matka auton kehrätyssä tasaista vauhtia halki vihreiden maisemien Helsinkiä kohti. Paljon puhuttiin vanhasta Oulusta ja myös uudesta Oulusta ja nimimerkki oli välillä oikein lujilla tietopuolisesti, kun kysymyksiä sateli. Vaikka rva Lindforskin jo pikkutyttönä 1897 joutui jättämään Oulun, hän sitä edelleen lämpimästi muisteli. On toki sen jälkeen monetkin kerrat käynyt, mutta joutui nyt valittamaan sitä, että ei arvanut olla mukana sillä viimekeväisellä kuululla vanhojen oululaisten retkellä.

Terveisiä siis vain kunnan Ouluun.

Panu